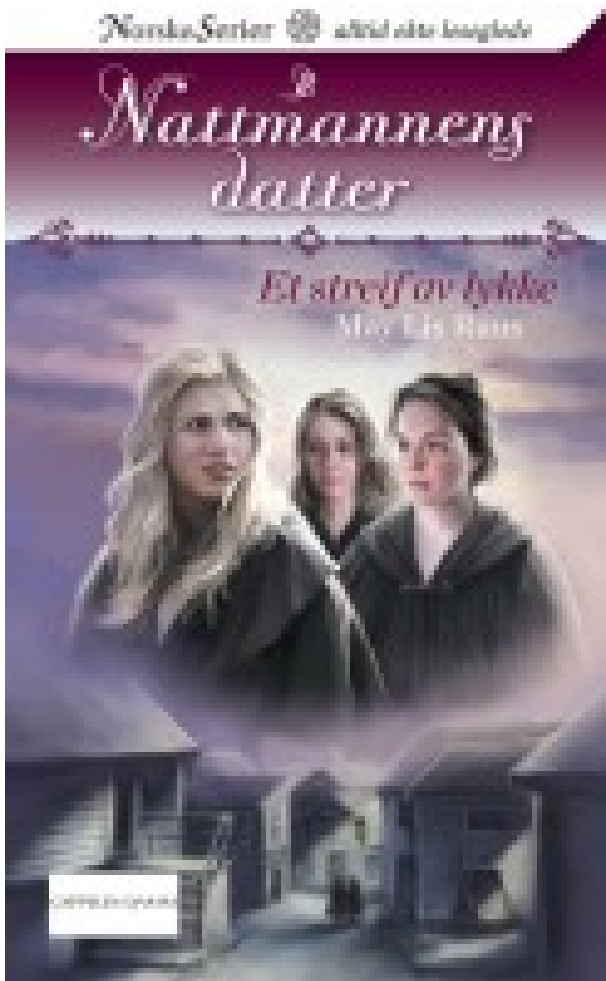

Et streif av lykke

Forfatter:	May Lis Ruus
Forlag:	Cappelen Damm
Serie:	Nattmannens datter
Sprak:	Bokmål
Antall sider:	256
ISBN/EAN:	9788202409456
Kategori:	Romanserier
Utgivelsesar:	2013

[Et streif av lykke.pdf](#)

[Et streif av lykke.epub](#)

Lucie blir skremt av et ondt varsel. Hun frykter at noe har tilstøtt dragonen, som er blitt kalt til tjeneste i Kongens by. Samtidig skjer det store forandringer på Manufakturhuset, noe som preger alle barnelemmene. Flere avjentene trenger Lucies hjelp, særlig Marte.

Lucie skjønnte at de tojentene skjulte noe. Hun pakket teppet godt rundt Marte, som lå og skalv isengen. Øynene var store og sorte, og blikket var tomt. "Tror du vi kan skjuledette for fru Halland?" spurte Klara. "Ikke si noe," kom det langsomt fra Marte. "Vil ikke miste hodet ... vil ikke dø." Det gikk kaldt nedover ryggen på Lucie. Miste hodet? Mente Marte at hun kunne bli halshugget?

UTDRAG FRA BOKEN:

Hun lukket øynene og så ham for seg. Det markante ansiktet hans, de blå øynene og de lange fingrene. De skrånende, mørke brynene som forandret ansiktet hans når de beveget seg. Noen ganger var han rastløs og

oppfarende, mens andre gangervar han varm og øm.

Du har ikke mistet ham, for du har aldri hatt ham, sa enstemme inni henne. Han var aldri din. Tanken gjorde henne nedtrykt, og det var ikke det hun ville oppnå med denne stunden for seg selv. Hun ristet følelsen av seg og prøvde i stedet å tenke på alt det gode han hadde gitt henne. Det var nokmeningen med bekjentskapet deres.

Han hadde åpnet hennes øyne, gitt henne håp og glede.

Det hadde begynt med at han roste arbeidet hennes, så hadde han reddet æren hennes fra en drukken soldat, og deretter hadde han gitt henne arbeid. Takk være dragonen hadde hun kunnet gå mye friere rundt. Pengene han hadde lønnet henne med, hadde gledet flere enn henne selv. Og ikke minst, hun hadde kunnet gå til Nordnes, noe som til slutt hadde ført henne og faren tetteresammen. Hun hadde fått en smak på livet utenfor Manufakturhuset.

Dragonen har gitt meg mye. Noe mer kan jeg ikke be om.

Hun snudde om og gikk tilbake. Det hadde gitt henne ro i sjelen å være her ute igjen, og nå var det på tide å tilbringe litt tid med Tilly før kvelden kom. Fremdeles visste hun ikke hva det ble til med den lille piken. Men Lucie var lettere til sinns nå og var sikker på at noe ville dukke opp. Om ikke annet, fikk hun gjøre som før, ta kvelden til hjelp for å gjøre om igjen noe av det arbeidet Tilly ikke hadde gjort tilfredsstillende. Det skulle gå fint. Hun smilte for seg selv.

Det var ikke så mange som brukte veien, for den raskeste måten å komme seg til Sandviken var sjøveien. Hun passerte noen barn som bar ved, og en mann som drev en flokk sauer inn mot byen. Da hun nærmet seg bebyggelsen igjen etter å ha passert Ladegården og Rothaugen, så hun to skikkelser som virket kjent. Lucie stanset og myste mot dem. Den ene var litt høyere enn den andre, og den minste var tynn som en strek. Anna.

Og den andre var Marte. Lucie var helt sikker. De var på vei ned til Skuteviken. Men hvor var Tilly? De skulle jo passe på henne!

“Marte! Anna!” ropte Lucie, men de hørte ikke. Lucie nølte ikke, men løp etter dem mens hun fortsatte å rope. Til slutt snudde Anna seg, og Lucie vinket.

“Vent!”

Hun la merke til at Anna dultet borti venninnen, og at Marte snudde seg. Da hun gjenkjente Lucie, for hun sammen.

“Hvor er Tilly?” ropte Lucie da hun nesten hadde nådd frem til dem. “Og hva skal dere?”

De to jentene så først ut til å ville svare. Marte glodde i bakken, og Annas blikk flakket.

“Er Tilly i orden?” Hjertet begynte å slå fortere.

“Ja. Hun er med Randi og Oline,” sa Anna fort. De store øynene så rett på Lucie.

Lucie trakk lettet pusten. “Takk og pris. Jeg ble redd et øyeblikk. Hva skal dere?” Hun prøvde å virke rolig, men det var åpenbart at de to skjulte noe.

Martes velget og tok et skritt bakover. “Anna, vi må gå,” sa hun lavt uten å møte Lucies blikk.

“Beklager, Lucie. Vi må videre.” Marte smilte fort, men smilet nådde ikke til øynene. Hun tok venninnen i armen og snudde om.

Lucie ble stående og se etter dem mens de fortsatte nedover veien. Hva var det de skulle? Begge to virket svært skyldbetyngt. Hun ristet på hodet og fortsatte videre ned mot Stølen. Det lignet ikke dem å være så hemmelighetsfulle.

De oppførte seg svært besynderlig. Men de var fornuftige jenter, og Lucie var ikke deres vokter. Brått kom hun på at hun ikke visste hvor Tilly var. Hun kunne være hvor som helst nå som det var fri termiddag, og Lucie ville nødig bruke resten av dagen på å gå rundt og lete.

Hun snudde og løp etter dem igjen.

De små husene lå tett langs veien nedover. Mange hadde en liten hageflekk der de dyrket kål og andre grønnsaker, og de fleste hadde høns.

Et paradisi duften av mat, det minnet om pannekaker. Det var det lenge siden hun hadde spist, tenkte hun og fikk vann i munnen.

Med ett stanset hun.

Marte og Anna sto utenfor porten til et hus som virket kjent. De speidet stjålent rundt seg. Lucie gjemte seg inntil et høyt gjerde for ikke å bli sett.

En følelse av ubehag bølget gjennom henne. Det var huset der Svennik bodde!

Mål for opplæringen er at eleven skal kunne definere sentrale begreper knyttet til sosialisering og bruke dem til å undersøke trekk ved sosialiseringen av ungdom. c) Kjønnroller varierer mellom kulturer, men ulike oppfatninger av hva som er kvinnelig og mannlig, kan også eksistere samtidig innenfor den samme kulturen. Mål for opplæringen er at eleven skal kunne definere sentrale begreper knyttet til sosialisering og bruke dem til å undersøke trekk ved sosialiseringen av. Ulven vender tilbake. Oslo Nye Teater, Hovedscenen: «Hvem er redd for Virginia Woolf?» Av Edward Albee Oversatt av Svein Sturla Hungnes Regi: Kim Bjarke Gå tilbake til hjemmesiden Royalura.com. RESULTATER HØST 2016 Også denne høsten vil jeg prøve å få med så mange og så fullstendige resultatlistene som mulig. Kulturformidling